

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Dona, funció pública i política. La meva trajectòria

BancSabadell. Barcelona, 18 de setembre de 2012

La presidenta

Moltes gràcies.

En primer lloc, voldria saludar el president de BancSabadell, el vicepresident d'ESADE Alumni i conseller delegat de DKV, les directives i els directius d'ambdues institucions i totes les persones que avui són aquí per escoltar, d'alguna manera, la meva experiència.

Quan Santacreu parlava del meu currículum, el primer que haig de dir és que, després de molts anys —perquè ja no en tinc vint sinó que en tinc seixanta-tres— de dedicar-me a la política com m'he dedicat —més de vint-i-cinc anys—, doncs és normal que hagi anat assolint diferents llocs de direcció i, per tant, ja sé que no és habitual, però tampoc és res extraordinari.

Vull agrair la invitació de les dues entitats i felicitar-los per aquest cicle Dona i lideratge. El títol de la meva intervenció vaig dir que seria 'Dona, funció pública i política: la meva trajectòria', ja que la meva trajectòria ha estat molt influïda pel món professional, i va ser a partir de la meva experiència dins el món professional i de la funció pública que vaig entrar en política.

No havia sentit la crida de la política així com ara, i fa anys, moltes persones a divuit, a vint, a vint-i-cinc anys, la senten i s'afilien a un partit polític; en el meu cas em cridava més l'àmbit professional i l'àmbit de l'administració pública, i va ser a través de l'administració pública que vaig arribar a la política.

Els temps han canviat, afortunadament. Tots nosaltres tenim exemples, a la nostra experiència professional, en amistosats o en familiars propers, d'una societat que relegava les dones a la vida exterior a les arts i al coneixement, i de com, les

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

darreres dècades, han comportat un canvi positiu amb moltes conseqüències pràctiques en molts aspectes de la vida quotidiana.

Al meu discurs de la sessió constitutiva de la IX legislatura del Parlament, el desembre farà dos anys, vaig fer un tribut al moviment de dones que durant més de cent cinquanta anys van lluitar per assolir la igualtat legal i ho van aconseguir. El segle XX ha estat el marc d'una de les més grans revolucions de la humanitat. Ha estat el segle de les dones i de la seva igualtat legal.

Durant el segle XX es va produir una profunda transformació social. La família es va democratitzar, l'home va perdre el paper de patriarca, dones i joves van tenir veu i vot, i el canvi en la institució familiar va ser profund. Un exemple que poso sovint quan alguna vegada em pregunten per algun canvi en aquest sentit, en el sentit familiar i en el sentit del concepte de la família en la meva experiència política, el que sempre explico, i me'n sento molt orgullosa per la part de responsabilitat que hi vaig tenir, és quan l'any 1998 al Parlament —llavors jo era consellera de justícia— es van aprovar en una mateixa data, un mateix dia, el 30 de juny de 1998, dos projectes de llei: el codi de família i la llei de parelles heterosexuales i de parelles homosexuals.

Per a mi va ser una fita important, i va ser una fita important tant dins el meu partit —sóc d'Unió Democràtica— com dins la meua coalició —Convergència i Unió— i dins d'un govern nacionalista i democratacristià que difícilment es podia entendre, en aquell moment, que fos pioner en l'impuls, en l'aprovació al Parlament, d'una llei de parelles. Va ser la primera de tot l'estat espanyol, i la primera de l'entorn europeu llatí.

Després, França, que havia estat dos anys discutint la llei de parelles, va arribar a aprovar una llei de parelles, però la primera va ser a Catalunya, i per mi això és important perquè realment demostrava, des del punt de vista polític, la sensibilitat cap a un fet que existia, que moltes famílies tenien, que vivien, i vivien com un problema, i aquella llei va servir per resoldre molts problemes personals i familiars.

Avui, al segle XXI, l'any 2012, podem dir que hem de valorar molt positivament el moviment de dones i tot el que s'ha aconseguit en la lluita per la igualtat. Les dones han entrat al món laboral, al món polític, al món financer. Hi ha sectors de la societat on predominen: justícia, medicina, educació, funció pública, universitat. De fet, i després ho esmentaré, l'any 1975 va haver-hi la primer dona jutge —abans no

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

es podia estudiar per ser jutgessa, ni per ser notària, ni per ser registradora de la propietat, el 1975. Ara a la carrera judicial el 70 per cent són dones. Per tant, el canvi ha estat espectacular.

També és cert que predominen al segon nivell, la nostra presència és escassa en llocs de decisió. Només un 23 per cent dels alts càrrecs de l'administració són dones i només un 13 per cent de les dones participen als òrgans de decisió i poder a nivell mundial. Abans, el senyor Oliu ens donava dades sobre BancSabadell. Me n'alegro, però no és..., encara és un exemple a dir i a explicar. No és la normalitat, com tampoc és la normalitat el fet d'Islàndia.

La VIII legislatura..., i crec que l'exemple que ara posaré ja el va posar una altra persona que va venir aquí, a aquest fòrum Dona i lideratge, la que va ser presidenta del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, però crec que és important explicar-lo: a l'àmbit de la justícia van coincidir una consellera de justícia, una presidenta del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, una fiscal superior de Catalunya, una degana del Col·legi d'Advocats i una degana del Col·legi de Procuradors.

Per tant, l'àmbit judicial a Catalunya estava dirigit per dones. Podria dir: va ser pura coincidència. Home, podria dir-ho si tingués una idea catastrofista de la qüestió. Crec que no va ser una coincidència, però la realitat és que les coses estan canviant. Ara tornem a tenir una consellera de justícia. No n'hem tingut una només, sinó tres: començant per mi, després la senyora Montserrat Tura i ara la senyora Pilar Fernández Bozal. La primera degana del Col·legi d'Advocats va ser la senyora Giménez-Salinas, però realment s'ha trencat, d'alguna manera, un pas que semblava barrat i, per tant, crec que és important dir-ho, explicar-ho i dir que, encara que no és un fet del tot normalitzat, podem anar pel camí de la normalització.

Una dada de la qual estic molt satisfeta: la presència de dones diputades actualment al Parlament és vuit vegades superior a la de la I legislatura de la democràcia. Supera el llindar del 40 per cent que marca la llei d'igualtat del 2007. I és el primer cop que una dona presideix el Parlament. Segons la Unió Interparlamentària, la mitjana mundial dels escons ocupats per dones al conjunt dels parlaments del món és d'un 19,1 per cent, i en deu països de la Unió Europea les dones arriben a un percentatge superior al 30 per cent als seus parlaments. I Espanya, ara, es troba entre els deu.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

A l'àmbit polític s'ha avançat molt. No tant en el sector privat. Algú pot dir que s'ha avançat a base de certes imposicions, com la llei de paritat. Recordo que quan es parlava de la llei de paritat francesa, o la llei de paritat espanyola, abans que fos aprovada, em preguntaven, en diferents llocs on he estat, si hi estava d'acord. I jo deia: "En principi, no, no m'agraden les imposicions". Vista la realitat i el que ha passat després, haig de dir que ajuden. Ajuden perquè moltes dones que són capaces d'arribar a llocs polítics no s'ho havien plantejat mai perquè per a elles era un problema afegit a la seva responsabilitat familiar o a la seva responsabilitat professional, i sempre, potser per aquella exagerada manera de veure les coses les dones, que volem les coses massa perfectes, costa molt de donar el pas. I la llei de paritat ha empenyat moltes dones. Ha fet que moltes dones poguessin ser alcaldesses, entressin a la política municipal, o poguessin ser diputades.

Molts dels aquí presents, no sé si moltes dones però una segur, que tinguin més de cinquanta anys, recordaran les lleis que teníem fins fa trenta-cinc anys. Lleis que regulaven o deien el següent... Fins el 1976 les dones no podien treballar sense el consentiment del pare o el marit, la potestat sobre els fills només l'exercia el pare, la mare la rebia quan es quedava vídua, i per tant més desemparada. La dona podia ser castigada per adulteri a fins a sis anys de presó. Les dones estaven catalogades en el grup dels menors i els incapacitats. I fins l'any 1975 no hi va haver la primera dona policia i la primera dona jutge. Abans aquest pas el tenien barrat.

No sé si recorden tot això, però segur que alguna sí que ho recorda. Està clar que ja és història i que hem avançat molt. D'aquí que diguem que hem aconseguit la igualtat legal. De cara al futur i a l'inici del segle XXI les dones hem de seguir lluitant; hem d'assumir la diferència com a font d'igualtat; hem de trencar el sostre de vidre, que no es veu però que ens impedeix seguir endavant; hem de vèncer, en definitiva, velles inèrcies i prejudicis, i hem de treballar per articular el món públic i el privat.

Jo, com a presidenta del Parlament, diputada durant nou anys, política de govern durant uns quants més i, per tant, amb uns vint-i-cinc anys de dedicació a la política —des de 1986—, una dedicació no per una vocació de tota la vida, com deia al principi, sinó per la meua feina dins l'administració i l'exemple de moltes persones amb qui vaig coincidir mentre treballava a l'administració, aquesta feina em va cridar cap a la política... I podria dividir la meua experiència personal, professional i política en tres etapes.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Una primera, de moltíssima il·lusió, del 72 al 84, on pensava: "Pots fer alguna cosa important per la teva administració, pel teu país." Estic parlant, encara, d'una etapa preconstitucional; l'any 1972 jo acabava la carrera de dret i vaig pensar que, a banda de poder començar a treballar al despatx familiar, podia fer oposicions i treballar a la funció pública per treure una mica aquella concepció dels funcionaris que Larra havia definit molt bé: "Vuelva usted mañana". Volia, amb la meua vocació per l'administració pública, canviar el sentit i canviar la manera de fer d'aquesta administració.

Al mateix temps, vaig tenir la sort de poder ser una de les primeres funcionàries que va ajudar a crear la nova administració catalana, la nova administració de la Generalitat. Continuo pensant avui que encara puc fer moltes coses, però en aquell moment hi havia una il·lusió molt gran per poder posar el meu gra de sorra en allò que pogués millorar les nostres administracions públiques.

Una segona etapa en què ja tens una experiència professional i pots gaudir d'aquesta experiència, parlo de la meua etapa com a secretària general de justícia, com a secretària general de governació, i sempre he dit que a nivell professional va ser la millor. Van ser ben bé deu anys, catorze, segons com ho miris, del 1980 que vaig entrar a la Generalitat fins el 1994..., va ser una experiència pseudopolítica, però, sobretot, molt professional.

El paper que tocava a un secretari general era, sobretot, de portes endins. Organitzar l'administració, dirigir el personal, organitzar els recursos, i fer de segona mà del conseller o consellera d'aquell moment, però, sobretot, el que se't reclamava eren actituds professionals i vocació per l'administració.

I després els nou anys de consellera i membre del govern, del 95 al 2003, que jo també explico que, sobretot el primer any de consellera, encara que tenia molta experiència administrativa i coneixia molt bé l'àmbit de l'administració de justícia, que era on sobretot jo havia estat exercint professionalment, no tenia por de no saber respondre o de no saber enfrontar-me a un problema. No tenia por de posar-me al dia dels temes perquè els tenia al dia. Tenia por, però, una por enorme d'enfrontar-me, per exemple, als mitjans de comunicació, de respondre al Parlament d'una manera directa, d'explicar, des d'un punt de vista públic, el teu paper i la teua manera de fer política, perquè no hi estava acostumada, i això em va costar molt i a l'últim m'hi vaig acostumar i realment em va agradar moltíssim ser consellera del govern els últims anys del president Pujol.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

És cert que quan vaig acabar la meva etapa com a membre del govern, que va ser l'any 2003, després de les eleccions al Parlament, vaig acabar, jo diria, molt cansada anímicament i psíquicament. Eren temps de moltíssima pressió, i potser ja eren massa anys de pressió que, compaginats amb altres àmbits, doncs realment va ser per a mi com un alliberament. Em va saber greu no continuar al govern però em va anar bé des del punt de vista físic i psíquic.

I una tercera etapa, que és aquesta, la dels darrers deu anys. Set anys a l'oposició com a diputada i dos anys com a presidenta del Parlament. Haig de dir que des del punt de vista polític he après moltíssim fent de diputada. És absolutament diferent de quan ets al govern, sigui com a secretària general sigui com a consellera. Els mons es veuen de manera diferent, i les responsabilitats són diferents, però vaig aprendre molt, i a més vaig tenir la sort que, com que venia del govern, de vint anys de ser al govern, doncs lògicament ser membre de l'oposició tenia avantatges.

Perquè els de l'oposició que en aquell moment entraven al govern doncs no tenien cap experiència de govern, i això, la veritat, va ajudar molt a passar aquests set anys a l'oposició i a poder marcar una mica el camí per on havies de defensar les teves posicions.

També és cert que, els darrers anys, tinc una altra sensació, que és la sensació que la professió de polític l'he vista de vegades d'alt risc. No ho havia pensat mai, en canvi ara tens la sensació, potser per aquesta desafecció respecte a la política i els polítics que tenen molts ciutadans..., doncs em preocupa d'alguna manera aquesta desafecció, aquest distanciament entre la política i la ciutadania, i tens la impressió, a vegades, que estàs una mica a la intempèrie, atrapada entre dos focs.

Moltes vegades penso que si això em passa a mi, que tinc molts anys d'experiència, què no deu passar pel cap de molts polítics que s'han ficat en política aquests darrers quatre, cinc o deu anys.

I ara entro de ple en la meva experiència personal. Sóc de la generació que va viure les modificacions legals a què feia referència abans. Moltes d'aquestes modificacions legals existien fins l'any 1975. Jo, el 1972, tenia vint-i-tres anys, havia acabat la carrera de dret i estava preparant unes oposicions a la Diputació de Barcelona. He vist la primera dona jutge i la conec. I aquesta primera dona jutge va ser, fa anys, presidenta de l'Audiència Provincial de Barcelona. Llavors tenia vint-i-sis anys i ara en tinc seixanta-tres.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

He lluitat per la igualtat en el sentit d'aconseguir estudiar una carrera universitària en un món i en una família en què la formació universitària estava destinada als nois. Parlo de final dels seixanta. Les noies havíem de tenir una cultura general i ens havíem de preparar per ser mares i esposes. Aquesta va ser una primera batalla dins la meva família, perquè vam rebre una educació diferent, pretenien que tinguéssim diferents estudis, i també teníem diferents rols.

Vinc d'una família nombrosa, de nou germans, cinc noies i quatre nois. De les cinc noies jo era la més petita i darrera meu hi havia dos nois. Quan vaig decidir estudiar la carrera de dret, acabat el preuniversitari d'aquella època, sabia segur que no tindria el permís del meu pare. Per tant, vaig haver d'inventar-me una excusa que permetés que no em digués que no, i aquesta excusa, de fet..., d'acord amb el que tenia una manera d'educar molt diferent de les d'ara, que era una persona que sempre pensava els nois primer i les noies segon, així i tot, era d'una manera que ajudava i que va entendre, en un moment determinat, que jo volgués fer una carrera universitària. Les meves quatre germanes havien estudiat, en aquell moment, infermeria, magisteri, secretariat i treball social, que en aquell moment eren carreres de grau mig.

Vaig haver d'anar-me'n dos mesos, el mes de juny i juliol. Acabats els estudis vaig estar dos mesos fora de casa, estudiant o preparant-me, i aquells dos mesos, naturalment, em trobaven a faltar. I com que em trobaven a faltar, vaig quedar amb la meva mare que, a meitat d'aquest temps, en una de les meves cartes —en aquell moment s'escrivien cartes perquè no hi havia ni la manera d'arribar el telèfon— escrivís al meu pare demanant-li permís i dient-li les raons per les quals jo volia estudiar dret.

El meu pare va rebre la carta i es va quedar parat, i li va dir a la meva mare: "S'ha tornat boja, la Núria?, com se li acut estudiar dret?" I parlo de l'any seixanta. Per tant, parlo de fa anys, però no tants. El cas és que em va donar permís, però realment diferent dels meus germans. Jo tenia un germà, que avui ja no és entre nosaltres, que va voler estudiar medicina. I va fer tres primer de medicina, i anava repetint, i anava repetint. No passava res, arribaria a ser metge.

A mi el meu pare em va dir: "Pots fer dret, però no suspenguis ni un sol curs. Si suspens un curs, ja no et continuaré pagant la matrícula." I no vaig suspendre cap curs, però la diferència era clara. Ell no entenia per què jo volia estudiar una

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

carrera, perquè era perdre el temps. Perquè a mi, em deia, doncs això, casada, mare, i amb una certa cultura general.

He lluitat també per defensar la possibilitat de treballar i ser independent econòmicament, per defensar la parella i formar una família sense estar supeditada a la qüestió econòmica, en temps diferents i amb dedicació diferent, però no volia renunciar a cap de les dues coses. Allò per a mi era la lluita per la igualtat. Sóc de la generació que es casava i formava una família molt jove. Em vaig casar amb vint-i-tres anys i sóc també de la generació que hem tingut tres fills de mitjana. Els meus fills són del 'baby-boom' dels anys setanta.

La gran té trenta-nou anys, tinc dues bessones de trenta-set i un noi de trenta-tres. Jo era de les que pensava tenir família nombrosa, quatre fills, i intentar repartir les feines de la llar i la cura dels fills. De broma de vegades els dic que potser era massa inconscient, en aquella època, però el cas és que tinc els quatre fills i estic orgullosa de tenir-los, però realment, doncs, maldecaps, n'he tingut bastants.

Sóc de les que dic, i ho sostinc, que el meu home m'ha ajudat molt en la meua lluita per la igualtat i per arribar on he arribat. M'ha ajudat molt, sobretot en el discurs teòric (*rialles*), assumint amb mi els diferents rols que m'ha tocat viure, però a la pràctica sempre diu: "Jo acompanyava els nens a l'escola", sí, "jo portava el nen si havia d'anar al metge", sí; però era un anar-i-venir corrents i després... Bé, crec que eren uns temps que no és el que passa ara, però realment tenia un marit, tenia una parella, que era modern, en aquell moment, i entenia perfectament la meua lluita per la igualtat, o l'entenia teòricament.

També he de dir que he renunciat a moltes coses per tenir i mantenir la meua família, per conservar-la, per tenir fills i estar amb ells, per veure'ls créixer i educar-los. No els he dedicat tot el temps que hauria volgut, però tinc consciència de molta dedicació, a costa d'altres renúncies tant per a la parella com per als fills. Però, això sí, renúncies volgudes. Era, des del meu punt de vista, qüestió de prioritats.

Recordo que sovint, quan m'han fet entrevistes més personals, m'han preguntat: "I els seus 'hobbies', quins 'hobbies' ha tingut, vostè?" Doncs jo no he tingut 'hobbies', no he pogut tenir 'hobbies'..., els meus 'hobbies' eren els meus fills, perquè quan tenia temps em dedicava a ells. I quan arribava el cap de setmana era

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

com dir recupero, de dilluns a divendres, el temps que no he pogut estar amb ells. I, per tant, havia..., els meus fills riuen quan dic que havia jugat a bàsquet a l'escola i a la universitat, però clar, després, no pots ni..., no federar-te... ni fer res.

Hauria anat al gimnàs. No he tingut temps, perquè si em llevava d'hora era per cuidar els meus fills o per portar-los a l'escola. No tenia temps ni ganes de llevar-me una hora abans per anar-me'n al gimnàs com fan molts homes o han fet molts homes. No ho he criticat, això, únicament certifico una realitat. Sóc de les que tenia un discurs molt clar però una praxi més teòrica.

No era tan fàcil repartir les feines i les responsabilitats de la llar amb una educació bastant masclista, però per això ho dic. La meva època era la de la lluita per la igualtat encara que això impliqués treballar més que les nostres mares. El que era important els anys setanta era aconseguir autonomia econòmica i demostrar al món, a la família, als amics, que érem capaces de fer tot això.

La meva mare alguna vegada em deia: "No creus que has fet un mal negoci, essent ara tan moderna i buscant tant la igualtat?" I jo li deia: "Potser sí, als teus ulls, el que passa és que el món ha canviat."

Abans comentàvem amb algunes de les directives del banc el canvi que hi ha hagut entre les nostres mares i nosaltres, i és cert. Un canvi radical. I quan jo dic que el segle XX ha estat el segle de les dones és que realment els canvis importants en la posició de les dones al món polític i al món financer, al món privat, han estat aquests trenta, quaranta anys de finals del segle XX.

La meva experiència després de quasi quaranta-dos anys de feina professional i política és la següent: els primers anys vaig compaginar feina i maternitat amb horaris molt bons, cosa que avui és molt difícil per a les nostres filles i per a la gent jove. Treballava només de matins a la Diputació de Barcelona com a lletrada, amb una feina professional que no m'omplia, però que em permetia no estar absent del món laboral i poder incorporar-m'hi quan deixés, per entendre'ns, de criar la meva família. Pensava que ja m'arribaria l'hora.

Així vaig estar vuit anys, vaig tenir els meus fills i després vaig incorporar-me de ple a la vida professional. L'any 1980, quan hi van haver les primeres eleccions democràtiques al Parlament de Catalunya, vaig formar part del grup de funcionaris de la Diputació que vam passar a la Generalitat restablerta per treballar per a la

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

nova administració, i així fins l'any 2003. I aquí em va canviar la vida. Em va canviar la vida professional, personal, familiar i política.

De tots aquests anys, n'he dedicat vint-i-sis activament a la política, dels quals disset molt més activament. Els nou com a consellera del govern i els deu que fa ara, de diputada i de presidenta del Parlament. És a dir que tenia trenta-set anys. Ho he anat fent a poc a poc, paulatinament, compaginant la feina i la política amb la família. I la meva vocació i experiència política es va iniciar a la Generalitat.

Vaig tenir durant deu anys un conseller, el conseller de justícia Agustí Bassols, que em va ajudar a entendre el que era la política. La política entesa com a servei a la ciutadania. La política entesa des del punt de vista ideològic, personalista i democratacristià. I a través d'ell i a través de l'anterior president del Parlament, Joan Rigol, vaig entrar a la política. El meu pare s'havia afiliat a Unió Democràtica, però mai no va exercir de polític.

Vaig ser secretària general de justícia i de governació durant deu anys, i consellera de justícia, governació i interior durant nou anys més, i tot això compaginant-ho també amb els diferents càrrecs del partit. Sóc d'Unió Democràtica des del 1986, he ocupat diferents càrrecs institucionals i de gestió dins el partit, càrrecs importants, però arran del nomenament com a presidenta del Parlament vaig renunciar a tots els càrrecs de partit. Crec que la meva posició institucional així ho reclamava.

Arribats aquí, he de reconèixer que el camí no l'he tingut gens fàcil. Crec que una dona ho té més difícil que no un home. Tens la sensació, sovint, que t'estan examinant i, a més, crec que les decisions que he anat prenent al llarg de la meua vida, tant professional com políticament, un home no les pensa tant o no se les planteja, per allò que comentava abans d'articular el públic amb el privat. Aquí rau la diferència.

M'he sentit bé? Haig de dir rotundament que sí. No m'he sentit desplaçada, m'he sentit acompanyada a casa, a la feina i a la política. Les meves responsabilitats, quan les he exercides, eren com a dona en minoria. Els deu anys de secretària general, de quinze secretaris generals només vam coincidir quatre dones, alguns anys, i normalment vam ser tres.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

De consellera del govern vaig ser jo sola durant cinc anys, compartint el consell executiu els quatre restants amb dues dones més, i al partit igual. Hi havia dones, però menys. Ara n'hi ha més. Hem tingut dificultats, ho hem tingut difícil. Avantatges i inconvenients? Penso que al llarg de la meva intervenció s'han pogut veure i entendre. I em sento satisfeta, he après que a la vida les coses mai no són blanques ni negres, més aviat són grises, però puc dir que em sento bé, cansada de tanta pressió, de tanta lluita, però crec sincerament que les dones del meu temps hem obert camins per a les nostres filles, i tal com deia en el discurs de constitució del Parlament, per a les filles de les nostres filles.

No hem trencat el sostre de vidre, però hi estem molt a prop. Elles segur que ho faran.

Moltes gràcies.